

■ **DOODRIJDERS** NA LICHTE STRAF VOOR VERKEERSASO'S KNAAGT BIJ NABESTAANDEN SLACHTOFFERS GEVOEL VAN ONRECHTVAARDIGHEID

'Hoe langer geleden, hoe groter de leegte'

Bij nabestaanden van verkeersslachtoffers knaagt vaak na een lange juridische procedure een gevoel van onrechtvaardigheid. Nu de dalende trend van verkeersdoden gebroken lijkt, klinkt de roep om hardere straffen voor verkeersasos. „240 uur tuintjes harken? Wat een flutstraf.”

door Koen Nederhof

„Wat ik nog altijd niet kan verklaren is waarom Kwint niet die weg pakte. Waarom hij uitgerekend hier reed. We zullen het nooit weten”, wijst Bert Renders naar een paadje verderop. De Limburger staat naast het monumentje voor zijn zoon. Motorrijder Kwint (22) klapte in 2018 op de N570 bij het Limburgse Posterholt frontaal op een automobilist die over een dubbele doorgetrokken streep twee voorgangers inhaalde in een bocht.

Nog dagelijks voelt Bert Renders de pijn van zijn zoon Kwint, die een botsing met een verkeersaso niet overleefde.

FOTO'S JEROEN KUIT

Plek des onheils

„Daar hebben ze het asfalt vervangen. Daar lag zijn motor te fikken. Op die boom zie je waar de auto tot stilstand kwam”, beziet Renders de plek des onheils. Uitgerekend op dat moment haalt weer een auto over de doorgetrokken streep in op dezelfde plaats. Dit keer gaat het goed.

Toen niet, op die dertiende oktober 2018. Renders spreekt consequent van een verkeersmisdrijf en wil aandacht voor het gebrek aan genoegdoening. Iets wat nog altijd nadreunt. Want na een straf van 240 uur 'tuintjes harken' kreeg de dader in hoger beroep twee maanden cel, en nog eens vier voorwaardelijk. En dat vier jaar na Kwints dood.

Woensdag bracht het CBS het aantal verkeersdoden over 2023 naar buiten. Het zijn er 684. Minder dan in 2022, maar nog altijd veel

meer dan in de periode 2010-2021. De dalende trend lijkt gebroken. Veel doden vallen door eenzijdige ongevallen of door domme pech. Maar een deel van de verkeersslachtoffers sterft door de onvoorzichtigheid van anderen, die niet zelden onnavolgbare risico's nemen met gruwelijke gevolgen.

„Ik ben niet van het type 'wij hebben levenslang'. Maar in het strafrecht krijg je twintig jaar als je iemand doodschiet. Ik snap het wel dat mensen in dit soort zaken met stoelen door de rechtszaal gooien. Ons onrechtvaardigheidsgevoel is niet op waarde geschat, en dat gevoel hebben veel lotgenoten”, zegt Renders. Pas de Wegenverkeerswet aan, is zijn oproep. „Die stamt uit 1994, uit een tijd zonder mobieltjes, zonder schermen in de auto. Die moet volledig worden herzien.”

Voorzitter Nelly Volle-

bregt van de Vereniging Verkeersslachtoffers onderschrijft het verhaal hartgrondig. Niet zelden pakt een veroorzaker alle ruimte om het verhaal te draaien of

te veranderen, data te wisselen of medelijden te wekken. „De politie en hulpverleners doen hun stinkende best, maar wat daarna gebeurt is vaak dramatisch

voor nabestaanden. Zij zoeken naar rechtvaardigheid, de persoon die zij missen komt nooit meer terug. Enige genoegdoening is daarbij wel fijn. Dat zou moeten worden meegewogen.”

Uitzonderingen

In ernstige zaken komt het wél tot jarenlange straffen. Vorige week nog sprong een zaak in het oog waarbij een dronken man met hoge snelheid door rood reed, en bovendien na de klap appjes wiste. In de aangereden auto stierf een gezin van drie. De officier van justitie eiste 12 jaar cel. „Dat zijn sporadische uitzonderingen, die wij ook zien. En we zien dat rechters wat vaker zware straffen opleggen. Dat biedt enige tevredenheid, en er gaat ook een afschrikwekkende werking van uit. Anders gaat het nooit over, zeker als de handhaving niet afdoende is.”

Renders weet ook dat rechters gebonden zijn aan wat de wet toelaat. „En het is fijn dat er strenger gestraft

wordt, maar het is nog niet wat het moet zijn.” Hij verwijst naar een recente zaak waarin een man 3,5 jaar cel kreeg, nadat hij in Den Haag de 23-jarige Darren doodreed. Hij reed veel te hard en was dronken, en had bovendien al eens dronken gereden. „En dan moet je je als nabestaande afvragen of je wel in hoger beroep moet gaan, omdat de straf dan wel eens lager uit kan vallen.”

Tegelijk verdwijnt met welke straf dan ook de pijn niet, weet de Limburgse vader. Feestdagen, feestjes, ze hebben nog altijd een schaduw. „Kwint had een aantal goede vrienden, van wie een deel in het dorp een huis heeft gekocht. Recent zijn we bij een van zijn allerbeste vrienden op kraambezoek geweest. Dat is moeilijk, want dat had Kwint ook kunnen hebben.”

Even zwijgt hij. „Je wilt niet dat het slijt. De rouwpijn verdwijnt, maar hoe langer geleden het ongeluk, hoe groter de leegte. Hoe meer hij heeft gemist.”

'IN HET STRAFRECHT KRIJG JE TWINTIG JAAR ALS JE IEMAND DOODSCHIET'